

Pastúškin :

Smeh črnega kralja.

Svoj vek nešteto-tisočeren,
v megló pogreznjen sivih snov,
temnó nahmurjen, mrk, čemerren,
preždel sred svojih sem skladov.

Kar v moje črno se kraljestvo
prikaže človek iz višin,
vse niže k lestvi niza lestvo,
do tihih seže mi globin.

In kamor mu rovnica pade
in kjer navrta rov teman,
pobere črne mi zaklade,
izgine z njimi v beli dan.

Učenim glavam sem prisluhnil:
dognali so, kedaj bom strt;
takoj sem jezno vanje puhnil
in že jih je objela smrt.

Zagrebel sem jih na krdela,
a nova prišla so; težkó
da borba z njimi bi uspela —
in črno žezlo bi zašlo.

Sedaj pa v nič puhti bojazen;
ki nikdar nisem vedel zanj,
grohot me lomi divjeblafen,
mi vrača ždenje sivih sanj.

Haha, skladov temó ugrezlo
potresa moj bobneči smeh,
vihtela še bo črno žezlo
desnica ta po teh globeh.

Sam brani človek me človeka:
tam, koder sije beli dan,
zdaj nosi se turobna jeka,
do mojih se vali poljan.

To je mogočna, silna vojna
za ljudstev dobrobit in rast,
za bratov prava medsebojna,
za domovino, slavo, čast.

Krvi je toliko prelite,
da skozi zemeljske plasti
v ravni se črne, vekovite
kraljestva mojega cedi.

Nikjer za grude moje drage
ni časa več in križemsvet
glavé so polne končne zmage,
roké vihtijo bajonet.

Poprej ljudem zakladi moji
odganjali so noč in mraz;
zdaj mró v snegovih vojni roji,
v temó se mest zagrinja kras.

Prej parobrodi, stroji, vlaki
ko pšica šli so v dalj in šir;
počasi zdaj kolon koraki
v nepovračljivo spejo smer.

Človeku bojnih pridobitev
je nudil njegov črni plen,
on pa si volil je moritev,
izbral je delež si jeklen.

Haha, pošteno se pokolji,
druhal požrešna ti brez mej,
obleži vsa na bojnem polji —
jaz pa bom kraljeval naprej.

*Askre, prijatelji kraljevih slugov. Pastúškin je junak
birmanec iz Kamenice: Petelin
ž leta + leta bivajo pa Ruske*